

— Какво мушна тамъ набързо въ торбичката, Янко?

— Нищо, мамо.

— Я ме погледни въ очитѣ!

Янко разтвори голѣмитѣ си сини очи и безъ да мигне се вгледа въ лицето на майка си.

— Ето нà и по очитѣ ти се познава, че не казвашъ право.

— Ихъ, ма мамо! Право казвамъ, — отговори момченцето смутено.

— Да, да, право... Я си признай, не мушна ли пакъ нѣкоя книжка, както направи оня день въ чантата за пазара?

— Книжка ли? Каква книжка! — каза още по-смутено Янко. — Азъ... взехъ... само

приказкитѣ... никаква книжка...

— Ами че и азъ това ти думамъ, — отговори майката, и свѣтлиѣ ѣ очи се бѣха тѣй засмѣли, че Янко съвсемъ се смути и наведе низко глава.

— Какво си такова дете, бе Янко! — продължаваше кротко да го гълчи тя. — Татко ти като е учителъ, та за тебъ игра нѣма ли? Я вижъ другитѣ деца, така ли правятъ като тебе! Тръгналъ на разходка, а нѣма да вземе топка, или нѣщо друго...

— Не ми се отива днесъ на разходка, мамо, — прекъсна я плачешкомъ Янко. — Тукъ ще си стоя.

И като взе малкото столче,